

GERARD EKDOM

PLATENBAAS

**MIJN VERHALEN
ACHTER DE MUZIEK**

LUITINGH-SIJTHOFF

Platenbaas © 2025 Gerard Ekdome
Uitgave van uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet
toegestaan.
Redactie Robert Haagsma
Omslagbeeld Merlijn Doomernik
Omslagontwerp Pankra
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5918 1
ISBN 978 90 210 5919 8 (e-book)
ISBN 978 90 210 6008 8 (luisterboek)
NUR 320

www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op
milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke
bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom
gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot
bosvernietiging heeft geleid.

Kleine Gerard

Het is altijd leuk om te weten wat je ‘geboorte-nummer 1’ is.

Oftewel: welk liedje stond er op de eerste plaats van de Top 40 op het moment dat jij ter wereld kwam? In mijn geval – 26 maart 1978 – was dat Blondie met ‘Denis’. In de originele versie heette deze wereldhit ‘Denise’, ging het over de jeugdvriendin van Neil Levenson en was het in 1963 een hit voor Randy and The Rainbows. Bij Deborah Harry ging het over een jongen, en dus werd het ‘Denis’.

Wat is jouw allereerste muzikale herinnering? Los van alle elpees die je ouders grijs draaiden – in mijn geval was dat het complete oeuvre van Julio Iglesias. Wat was jouw eerste zelfgeregistreerde liedje ooit?

Ik weet het onmiddellijk. Ik was drie jaar oud. Op de achterbank bij mijn moeder in de auto op weg naar de peuterspeelzaal. Februari 1981. PHD met ‘I Won’t Let You Down’ klonk uit de autoradio. Als ik die plaat hoor ben ik onmiddellijk weer dat kleine mannetje, ruik ik direct de auto van mijn moeder weer en zie ik in gedachten de route naar de (neus)peuterspeelzaal in Bilthoven voorbijtrekken. PHD was overigens een ouderwetse eendagsvlieg. Ze scoorden slechts eenmaal. Maar wel heel goed: meteen een nummer 1-hit. Dat was het dan ook. Zanger Jim Diamond had in 1984 nog een dikke solohit met ‘I Should Have Known Better’. Maar dat

was dan ook zijn enige teken van hitparade-leven. Hij overleed in oktober 2015 veel te vroeg aan longoedeem.

Ik weet ook nog goed wat mijn eerste gekochte single was.

Dat was 'Billie Jean' van Michael Jackson. Gekocht tijdens de zomervakantie van 1983 in een gigantische Franse supermarkt. Zo een die ook grasmaaiers en barbecues verkocht. Daar was destijds gewoon een muziekafdeling en die single moest ik hebben.

In 1983 was Michael Jackson op het toppunt van zijn roem. Dat jaar was zijn jaar. Je kon niet langer om hem heen. Hij brak werkelijk alle records. Hij verkocht zo belachelijk veel platen dat zelfs het doorgaans 'witte' MTV zijn videoclip wel moest uitzenden. Hij was de eerste zwarte muzikant wiens muziekvideo's werden gedraaid op MTV. Er werden op een bepaald moment van zijn album *Thriller* 1 miljoen exemplaren per week verkocht.

Kleine Gerard was dus ook fan. Vijf jaar oud was ik, en er hing al een grote poster van Michael in mijn kamertje. Ik wilde dan ook niets liever dan het album *Thriller* in mijn bezit hebben. In die tijd ging ik weleens met mijn vader op koopavond mee naar Utrecht. Kreeg ik nieuwe kleren, en hopelijk gingen

we dan ook nog effe langs de platenwinkel. Dat laatste gebeurde gelukkig. Staffhorst heette die winkel. Beroemd in Utrecht destijds. Ik stond daar in die snoepwinkel om me heen te kijken. Ik wilde maar één plaat. Maar die vond mijn vader te duur. De eigenaar van de winkel 'adviseerde' me om de maxi-single van 'Beat It' te nemen; die was goedkoper. Ik dacht: maar da's ook een grote. Ik zit goed. Ik ga akkoord! Eenmaal thuis bleken er toch maar slechts twee nummers

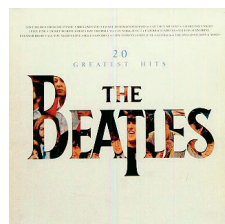
op te staan: 'Beat It' en op de B-kant 'Get on The Floor'. En oei, wat heb ik ook dat nummer vaak gedraaid! De B-kant is nog altijd een van mijn meest favoriete Jackson-liedjes ooit.

Van Michael Jackson, die maar liefst drie nummers heeft opgenomen met Paul McCartney – 'The Girl Is Mine', 'Say Say Say' en 'The Man' –, is het een klein 'moonwalkje' naar The Beatles.

Wie regelmatig naar mijn shows op de radio luistert, weet dat ik mijn liefde voor The Beatles nooit onder stoelen of banken steek. The Beatles zijn gewoon de basis, klaar. Er zal elke minuut op de wereld iemand zijn die ze opnieuw ontdekt.

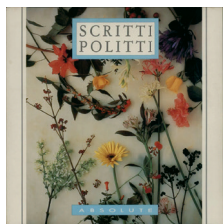
Ik was vier jaar oud toen ik ze voor het eerst hoorde. Ik had net mijn eerste pick-up gekregen en ik draaide er de hele dag plaatjes op. Mijn vader besloot toen hij me op een avond naar bed bracht om me de singlekoffer van mijn ouders te geven. Er kwam die nacht niks van slapen terecht. Gerardje maakte zijn eerste officiële 'freaknacht' mee. Al luisterend naar al die plaatjes zag ik de zon opkomen. Naast een aantal klassiekers uit de jaren zestig en zeventig zaten er ook Stones en vooral Beatles tussen. 'I Feel Fine', 'Ticket to Ride', 'Hello Goodbye' en 'Hey Jude', met op de B-kant 'Revolution'! Mijn Beatles-reis was begonnen.

Later dat jaar kreeg mijn vader voor zijn verjaardag de elpee *20 Grootste Hits* van The Beatles, met daarop nog veel meer liedjes die ik tot mij nam. Uiteindelijk heb ik die plaat veel vaker gedraaid dan mijn vader. Je kunt zeggen dat zowel vader als zoon met die band is opgegroeid. Dat ik ooit mijn eigen zoon Lennon zou gaan noemen kon ik toen nog niet vermoeden. De muziek van The

Fab Four zal nooit uit de mode raken. Zeg nou zelf: als je op een verloren dinsdagochtend spontaan ‘Eleanor Rigby’ uit de radio hoort komen ben je toch gelukkig?

Toen ik nog klein was woonde ik naast twee oudere buurjongens. Zij hadden altijd muziek aan, en hard ook! Zo hard dat ik het in onze tuin goed kon horen. Ik herinner me niet dat ik ooit een slecht nummer hoorde. Hun hele zolder stond vol maxi-singles. Als ik genoeg lef had, ging ik met mijn zojuist aangeschafte TDK-D90-cassettebandje naar ze toe in de hoop dat ze daar voor mij wellicht wat van hun goeie muziek op wilden zetten. Een van de nummers die op dat bandje terechtwamen was ‘Absolute’ van de Engelse band Scritti Politti. Wauw, wat een plaat! Die moest ik hebben. Dus ging ik, na een paar weken sparen, naar de platenwinkel bij ons in het dorp, De Kwinkslag in Bilthoven. Karin, de verkoopster, vertelde me dat de single helaas uit de Top 40 was verdwenen en daardoor niet meer te bestellen was. Ook de maxi-single niet! Dus moest ik de hele elpee kopen om dat ene nummer in mijn bezit te krijgen. Maar die kostte 25 gulden! Wat een tijden waren dat toch... Tegenwoordig is dat niet meer voor te stellen. ‘Absolute’ van Scritti Politti

groeide uit tot een van mijn meest favoriete platen aller tijden. De dag dat ik, jaren na dato, alsnog de maxi-single in mijn bezit kreeg, was ik zo blij als een kind van zes jaar – mijn leeftijd toen het nummer een hit was. Voor 2 gulden gevonden op een vrijmarkt. Je hebt me waarschijnlijk wel horen

juichen!

In 1984 was ik zes en dingen maakten toen een enorme indruk op me. Als er een videoclip op televisie voorbijkwam, was ik compleet geïntrigeerd door wat ik zag. De muziek in combinatie met de beelden. Nou was dat uiteraard ook een tijd waarin je niet veel andere middelen had om zaken tot je te nemen. Tegenwoordig heeft iedereen, via internet, beschikking over alles wat er ooit is gemaakt, waar en wanneer je het maar wilt. Maar toen was je afhankelijk van de radio of tv en wat die je voorschotelden. Op pakjesavond 1984 kreeg ik van Sinterklaas de dubbelpee *Now This Is Music* met daarop zo'n beetje alle hits van dat jaar. En die elpee heb ik kapotgedraaid. Onder andere Duran Duran stond erop met 'The Reflex'. Toen ik die clip als zesjarige voor het eerst zag vond ik dat ronduit indrukwekkend. De bewegingen van zanger Simon Le Bon en het water dat uit het scherm boven het podium rechtstreeks het publiek in vloog – wauw! Als je het nu terugziet, denk je: wat staat die zanger vaag te dansen. En dat water? Wat nep! Toch heb ik nog altijd een speciaal plekje voor Duran Duran. Ooit had ik ze een uur lang in de radiostudio en gedroegen ze zich heerlijk als een stel jonge pubers. Geweldige gasten en eeuwige jeugdhelden!

In het voorjaar van 1985 maakte er opnieuw iets een grote indruk op me. Ik zat voor de televisie en zag – waarschijnlijk bij *Countdown* of *Toppop* – een videoclip van twee gothic opgemaakte Engelse dames met veel tierelantijntjes in hun haren en polkadotjurkjes aan. De vrolijke popsong die ze zongen spatte van het scherm. Ik was meteen verliefd op de dames, en vooral ook op het bijbehorende liedje. De dames noemden zich Strawberry Switchblade, en de songtitel was ‘Since Yesterday’. Die moest ik dus hebben! Ik smeekte mijn moeder om de maxi-single. Hoe ik het precies voor elkaar had gekregen weet ik niet meer, maar het lukte. Het nummer heb ik op mijn zolderkamer grijsgedraaid, in de veronderstelling overigens dat het een dikke, vette hit was geweest. Tot het moment dat ik in 1990 mijn allereerste *Hit Dossier* kocht. De bijbel voor muziekliefhebbers en nerds. Een boekje met daarin alle noteringen van platen die ooit in de Top 40 en tipparade hebben gestaan op alfabet. Superhandig natuurlijk. Ik leerde het uit mijn hoofd en kwam tot de schrikbarende ontdekking dat mijn ‘superhit’ van Strawberry Switchblade

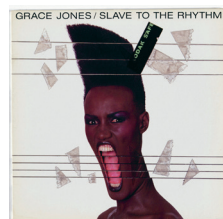

niet hoger was gekomen dan nummer 36! Toen ik hem onlangs in de uitzending weer eens uit ‘de schatkelder’ haalde, kreeg ik meteen weer die vage blikken van mijn team: heb je hém weer met dat rare jeugdplaatje van hem, laat hem maar even. Toch houd ik nog steeds van ‘Since Yesterday’.

Toen ik klein was vond ik heel veel dingen ook een beetje spannend. Als je de televisie aanzette werd je constant geconfronteerd met enge dingen. Tenminste, dat vond ik. Een paar voorbeelden? Wie herinnert zich diezelfde Simon le Bon van Duran Duran vastgebonden aan een molen met dat monster

in het water? Doodeng! De première van de legendarische Michael Jacksons video van *Thriller* kan ik me ook nog heel goed herinneren. Die was op 2 december 1983. Ik was toen vijf jaar oud en werd speciaal daarvoor uit bed gehaald. Doodsbang zag ik Michael in een weerwolf veranderen en daarna de lijken de grond uit komen. Mijn vader zette de tv op 'zwart' zodat ik alleen nog maar het geluid kon horen en de schokkende beelden niet langer hoefde te zien.

Billy Ocean met 'Loverboy' is er ook zo een. Monsters in de video! Maar er was ook een vrouw voor wie ik bang was: Grace Jones. Ik verkeerde altijd in de veronderstelling dat zij me zou komen opeten. Ook de mysterieuze hit 'I've Seen That Face Before' suggereerde op de een of andere manier heel veel onheil. Er zit een heel spannende sound in dat nummer, dat ik overigens fantastisch vind. Maar haar allerbeste song is uiteraard 'Slave to The Rhythm'. Ze speelde ooit op North Sea Jazz. Ik stond op een balkon backstage en heb meer Grace Jones gezien dan ik op voorhand kon vermoeden. Wat een vrouw, wat een energiek optreden gaf ze, en wat vond ik haar nog steeds eng!

Onlangs was het naar mijn mening hoog tijd geworden om eens grondig mijn singlekast door te nemen. Het zijn er wel een stuk of drieduizend. Ik heb het dan over de 45-toerenplaatjes. Van kinds af aan ben ik geobsedeerd door die ronde schijven vinyl. Waar ik ook ben, als ik ze zie moet ik erdoorheen. Geen vrijmarkt is veilig voor mij. Toen ik een jaar of vijf was, zag ik de slijptol van mijn opa en dacht dat daar óók wel muziek in zou zitten. Geen aanrader voor de naald van je platenspeler overigens. Het zou een leuk klusje zijn om elk hoesje te voorzien van een plastic beschermhoesje.

Je gaat je ook dingen afvragen. Waarom heb ik vier keer het ‘Smurfenlied’ van Vader Abraham? Zo kwam ik veel singles tegen waarvan ik me afvroeg, waarom heb ik dit? Bijvoorbeeld de klassieker ‘Give Your Dick to Me’ van Barbara Markay. Bij het beluisteren vond ik het nog wel een lollig liedje ook. Maar ik trof ook singletjes aan die ik vroeger zelf had gekocht van mijn zakgeld. Of had gekregen. Elke plaat die ik kocht heeft een verhaal en een herinnering.

Zo vond ik mijn compleet stukgedraaide exemplaar van Bronski Beat, ‘Smalltown Boy’. Een nummer 1 in 1984.

Gekregen van mijn moeder in de week dat mijn lagere school was afgebrand en ik bij de tandarts twee gaatjes had laten vullen zonder verdoving. Lekker weekje was dat... Maakte mij niet uit. Ik kreeg dit singletje, en daarmee was alles goed.

Guilty pleasures waren ooit platen waarvoor je je gigantisch moest schamen. Tegenwoordig hoeft dat dus niet meer, want iedereen heeft ze. We wisselen ze zelfs met elkaar uit.

Er was een tijd dat een *Best Of* ABBA, Rick Astley of Modern Talking niet zichtbaar mocht zijn in je platencollectie. Maar tegenwoordig mag je het van de daken schreeuwen dat je dat fantastische muziek vindt. Ik heb er uiteraard ook heel wat. Ik zal er een uitlichten. Het was 1985, ik was zeven jaar oud en ik vond (en vind, maar dat is dus stiekem) het een topplaat. Ik was overigens niet de enige, want het werd een nummer 1-hit in Nederland. Het gaat om ‘(I’ll Never Be) Maria Magdalena’ van de Duitse zangeres Sandra. Grote frustratie van mij in 1985 was dat elke keer als ik de radio aanzette ik hem steeds niet hoorde of net had gemist. Ik heb weleens uren in mijn moeders auto gezeten

in de hoop dat Sandra voorbijkwam. Uiteindelijk kreeg ik mijn moeder zover dat ik het singletje mocht gaan kopen. Sandra, met die kuiltjes in haar wangen. Ze trouwde ooit met Michael Cretu, de producer van het liedje. Later werd hij de grote man achter het project Enigma en was het zijn vrouw Sandra die alles ‘inhijgde’ op al die platen. Denk daar maar eens aan als je ‘Sadness’ hoort!

Elk jaar vroeg ik voor mijn verjaardag een singletje dat ik te gek vond. Het kwam weleens voor dat ik dat dan vier keer kreeg van vier verschillende mensen. Het gebeurde me zelfs een paar keer.

Mijn record was mijn ‘verjaardagssingle’ van 1985: King met ‘Love and Pride’. Ik vond die echt te gek. Best frustrerend dat het zanger Paul King daarna nooit meer lukte om nog zo’n dikke hit te scoren. Hij is een absoluut voorbeeld van een *one-hit-wonder*. Eén keer knallen en dat was het. Tot in den treure zal hij aan dat ene liedje worden herinnerd.

Optreden met slechts één hit? Oei. Hoewel er een hoop artiesten zijn die dat nog steeds doen. Zo hoorde ik onlangs dat Ryan Paris nog steeds optreedt met dat ene liedje ‘Dolce Vita’. Hoe zal dat gaan? Eerst de singleversie, daarna de lange versie, vervolgens de remix en als toegift nog een keer de singleversie? Een one-hit-wonder zijn is zowel een zegen als een vloek. Je hebt ooit gesnuffeld aan wereldfaam. Je bent overal geweest. Optredens, geld, vrouwen, en dan... Het grote zwarte gat. En dus het risico dat je veertig jaar lang slechts één nummer kunt komen spelen. Paul King vond het genoeg en werd ineens MTV-

presentator. Toen hij daar vanwege zijn hoge leeftijd weg moest, begon hij zelfs foute reclamespotjes voor cd-verzamelaars aan te prijzen. En tegenwoordig? Waarschijnlijk kan hij nog steeds gewoon eten van die ene hit, die nog steeds te gek is.

Als de zomervakanties voorbij waren, kreeg ik altijd vanzelf dat ouderwetse ‘we moeten weer naar school’-gevoel. Je weet wel: op zoek gaan naar een nieuwe schoolagenda, boeken kafen, kennismaken met je nieuwe klasgenootjes. Anno nu zijn dat nostalgische gevoelens.

Het was in die periode in 1989 dat ik begon met het actief volgen van de Top 40. Het was de laatste week van de schoolvakantie en ik verveelde me een beetje. Al plaatjes draaiend op zolder schoot me te binnen dat bij de platenwinkel bij ons in het dorp altijd een gedrukt exemplaar van de Top 40 op de toonbank lag. Ik had al een paar singletjes in mijn bezit, maar van mijn zakgeld kocht ik er nog een paar. Leuk om de komende weken te zien hoe hoog ze zouden komen. ‘We Are Growing’ van Margaret Singana stond op nummer 1. Gek genoeg was de versie die ze in de radio-uitzending van de Top 40 draaiden heel anders dan die op het singletje stond. Op de radio draaiden ze namelijk de soundtrackversie. Ik voelde me genaaid, weet ik nog, want die vond ik veel beter. De hijgplaat van Lil Louis, ‘French Kiss’, knalde die week ook de Top 10 binnen. Ik was toen elf jaar oud en vond het best indrukwekkend om twee minuten een kreunende vrouw te horen. Een echte *novelty hit*. De kreunende vrouw was overigens Shawn Christopher, die jaren later als zangeres ook nog in de hitlijst stond met ‘Don’t Lose The Magic’. De klapperrrrrr van de week was ‘Lambada’ van Kaoma. Een liedje dat je op zomerse dagen nog best weleens op de

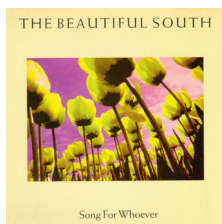
radio hoort. Vroeger noemde ik ‘Lambada’ een barbecueplaat, maar inmiddels weten we dat de zangeres van de band, Loalwa Braz, onder bizarre omstandigheden om het leven is gekomen. In januari 2017 werd haar verkoolde lichaam gevonden in een uitgebrande auto, nadat er twee mannen ’s nachts haar huis waren binnengedrongen en ook daar de boel in de fik hadden gezet. Dan is de term ‘barbecueplaat’ niet heel erg gepast meer.

Nieuw binnen op nummer 26 stond ‘Sowing The Seeds of Love’ van Tears for Fears. Ik weet via mijn goede vriend Rob Stenders dat de alarmschijfvergadering de week ervoor een bijzondere was. Ze waren er allemaal al uit welke plaat de alarmschijf moest gaan worden, totdat de nieuwe single van Tears for Fears werd binnengebracht. Toch maar effe luisteren? Dat gebeurde, en men was zo verrast en zo van slag dat alsnog unaniem daarvoor werd gekozen. Het blijft een tijdloos, fantastisch nummer, dat mijns inziens niet kapot te krijgen is. Het leunt volledig op The Beatles. Je hoort er veel ‘I Am The Walrus’ in terug, maar ook flarden ‘Strawberry Fields Forever’. Het lied zit bomvol, er gebeurt een heleboel. Het is tekstueel politiek getint, maar heeft ook een vleugje flowerpower. En zelfs de eerste kennismaking met zangeres Oleta Adams vindt erin plaats.

Vanaf die week in 1989 heb ik tot nu toe alles, maar dan ook alles bijgehouden, tot stomme tipparadedetails aan toe. In week 35 stond een lollige band genaamd The Beautiful South in de Top 40. Ze maakten liedjes over de vreemdste zaken. Het nummer ‘Perfect 10’, bijvoorbeeld, gaat over een iets vollere vrouw die er ondanks haar grote maat wél prachtig uitziet. Een andere hit van deze band, ‘A Little Time’, is eigenlijk een ordinaire ruzie tussen een echt-

paar. Paul Heaton en Dave Hemingway waren de drijvende krachten achter The Beautiful South. Vlak voor de oprichting van de band zaten zij overigens in een andere band, The Housemartins. En dat was de band waarvan ene Norman Cook de bassist was, die later nog veel beroemder werd onder de naam Fatboy Slim. Toen The Housemartins uit elkaar vielen, besloten die twee dus om een nieuwe groep te beginnen. In 1989 scoorden ze hun meest bekende hitje met ‘Song

for Whoever’. Een liedje voor eenieder die zich aangesproken voelt, omdat de zanger zich simpelweg de naam van zijn liefde niet meer kan herinneren. Ik herken dat wel. Als ik ergens moeite mee heb, is het wel het onthouden van namen.

Toen ik begin jaren negentig met mijn ouders op vakantie ging, was dat niet altijd een pretje voor ze, denk ik. De halve auto werd volgepropt met muziekgerelateerde spullen, anders hield ik het simpelweg niet vol. De pick-up moest mee, de cd-speler mét gettoblaster en een stapel singletjes en cd’s. Het gebeurde weleens dat wanneer we onderweg de achterklep openden om broodjes te smeren de halve Top 40 eruit viel.

The fear of missing out overviel me al snel op vakantie. Geen hitlijsten, geen Nederlandse radio – verstoken van informatie zat ik met mijn walkman op aan het zwembad. Ik kocht er zelfs strategisch op in, in de hoop dat al mijn aankopen hits zouden worden. Ouderwetse tijden, want tegenwoordig is dat wel anders.

Een van de hits die destijds meegingen was Chad Jackson met ‘Hear The Drummer (Get Wicked)’. Zomer 1990. Een nummer volledig gebaseerd op samples van andere liedjes.

Om precies te zijn veertien stuks. The O' Jays, Marva Whitney, Kool & The Gang, Soul II Soul, Public Enemy, uiteraard James Brown en nog veel meer. In die tijd kon je sampelen wat je wilde, want rechten betalen aan de oorspronkelijke artiesten, daar deed men toen nog niet aan. Dat kwam pas later. En toen stopte het ook ineens, want geld is money. En Chad Jackson? Daar hebben we na deze ene hit nooit meer wat van gehoord.

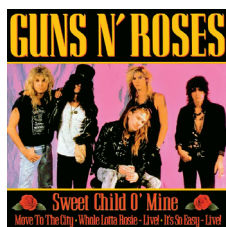
Het was als puber begin jaren negentig soms best lastig om keuzes maken in de muziek. We werden uit alle windrichtingen overspoeld met goeie, nieuwe muziek. De grunge kwam op, de dance maakte diverse ontwikkelingen door en ook doorgewinterde artiesten brachten interessante platen uit.

Maar die dingen waren pleurisduur.

De compact disc zou op den duur goedkoper worden, werd ons beloofd. Maar daar hadden we toen helemaal niks aan – 39,95 gulden per album! Zakgeld was een tientje en de bijverdiensten 25 gulden. Voordat je zo'n album bij elkaar had, kwam de volgende interessante plaat alweer uit. Bovendien moest ik als diskjockey ook handige keuzes maken, want ik had uiteraard ook gewoon veel hits uit de Top 40 nodig. Albums schoten er vaak bij in, omdat ik al die singletjes óók moest hebben. Maar soms werd het gewoon heel lastig om me in te houden in de platenwinkel. R.E.M. kwam met *Out of Time*, Nirvana met *Nevermind*, Queen met *Innuendo*, Lenny Kravitz met *Mama Said* en Massive Attack met *Blue Lines*, Pearl Jam met *Ten*, en zo kan ik nog wel effe doorgaan. Bruce Springsteen flikte het in 1992 om tegelijkertijd *Human Touch* én *Lucky Town* uit te brengen.

Fuck. Wat moest ik nu?

Een ander dilemma was destijds de band Guns N' Roses. Die kwamen in 1991 met *Use Your Illusion I & II* uit. Twee albums tegelijk! Welke moest ik nou hebben? Op deel 1 stonden 'November Rain' en 'Don't Cry' (de originele) en 'Live & Let Die'. Maar op deel 2 stonden dus 'Knockin' On Heaven's Door', 'Yesterdays' en 'You Could Be Mine'. Ik besloot ze beide niet te kopen – veel te duur. Een vriend van me had ze allebei en ik deed gewoon aan langetermijnleen. Opgelost! De songs op die albums zijn nog steeds onweerstaanbaar. Op school liep iedereen ook met cassettebandjes van *Appetite for Destruction*, het eerste album van Guns N' Roses. Daar stonden weer 'Paradise City' en 'Sweet Child o' Mine' op. Die laatste is weer zo'n heerlijk voorbeeld van een klassieker die er bijna niet was geweest. Net als bij The Rolling Stones met de klassieker '(I Can't Get No) Satisfaction' was er eerst de gitaarlick. Keith Richards vond die gewoon niet goed, maar Mick Jagger wél en dus moest het worden opgenomen. De rest is muziekgeschiedenis. Precies hetzelfde gebeurde er bij Guns N' Roses. Slash bedacht de gitaarriff, terwijl hij maar wat in het wilde weg aan het spelen was. Hij vond het stom en wilde er niks mee te maken hebben, maar Axl vond het geweldig en liet het hem maar blijven spelen. Gitarist Izzy Stradlin voegde er nog wat akkoorden aan toe en het nummer werd geboren. Volgens de autobiografie van Duff McKagan vindt Slash het nog altijd het

slechtste nummer van Guns N' Roses. De tekst van het nummer gaat overigens over Erin Everly, de dochter van Don Everly, een van de Everly Brothers. Axl en Erin hadden zo'n vier jaar verking en trouwden in 1990 effe snel in Las Vegas. Maar amper negen

maanden later was het alweer voorbij. Toen was deze song echter al in menig cd-speler terechtgekomen – 18 miljoen keer om precies te zijn.

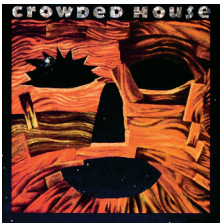
Vanaf het moment dat ik mijn allereerste *Hitdossier* kocht, begon ik met mijn muzikale inhaalslag. Alles wat ik had gemist voordat ik überhaupt in mijn vaders verrekijker zat, wilde ik alsnog tot me nemen. Ik slurpte alle noteringen op en wilde ze het liefst ook horen. Maar ja, internet bestond nog steeds niet. Dus dan maar naar de cd-winkel en luisteren, luisteren en nog eens luisteren. In de tijd dat ik net bij de lokale omroep was begonnen, wilde ik veel variëren. Uiteraard kocht ik van mijn zakgeld veel nieuwe muziek, maar zo af en toe zat een ‘Nice Price’-cd er ook wel in. Zo gebeurde het dat, in een tijd dat mijn hele klas naar 2 Unlimited zat te luisteren, ik een *Greatest Hits* van The Sweet kocht. Alle hits stonden erop: ‘The Ballroom Blitz’, ‘Love Is Like Oxygen’, ‘Hellraiser’ en uiteraard het dubbelzinnige ‘Little Willie’. Glunderend fietste ik naar huis en knalde ik op mijn zolderkamer deze cd in de speler. Vooral ‘Ballroom Blitz’ was mijn favoriet. En die werd later ook weer hip, want hij zat nogal pontificaal in de film *Wayne’s World*. Mijn vrienden begrepen er echter geen snars van en vonden mij dan ook lastig te plaatsen met mijn *Greatest Hits* van The Sweet. Gelukkig mocht ik wel komen draaien op klassenavonden. Zolang ik die cd maar thuisliet.

Zou de jeugd van tegenwoordig nog weleens een cd kopen? Weten ze nog wat een cassettebandje is? Wat dat laatste betreft: ik vrees van niet.

Maar een dikke dertig jaar geleden hebben we er verrekte

veel lol mee gehad. Wellicht heb je zelf ook nog ergens een schoenendoos staan met een verzameling dierbare cassettes waar je op weg naar Zuid-Frankrijk met je walkman eindeloos naar geluisterd hebt. Soms hoor je ergens een liedje van zo'n bandje en herinner je je meteen weer wat er daarna kwam. Of wanneer het bandje vol was en het nummer plotseling stopte. Het was een kunst op zich om liedjes van de radio te tapen zonder de diskjockey van dienst te horen die dwars door het outro van het liedje zat te ouwehoeren. Voor dat je op vakantie ging en je dagenlang achter in de auto zat, stoned van de liga's, was het maken van 'Het vakantiebandje' heel belangrijk: een TDK-SA90 vol met de fijnste liedjes die de soundtrack voor je vakantie zouden worden. Onlangs vond ik er een paar terug en was ik in één klap weer terug in die tijd. Vakantiebandje 1991, met daarop 'You Could Be Mine' van Guns N' Roses, Timmy T met 'Paradise' (oei...) en Crowded House met 'Chocolate Cake'. De band rondom Tim & Neil Finn. Zij waren al eerder samen onderdeel van een band geweest, namelijk Split Enz. Met Crowded House

maakten ze een meesterwerk van een album: *Woodface*. Er kwamen klassieke singles vanaf zoals 'Weather With You' en 'It's Only Natural'. Vanwege mijn vakantiebandje 1991 zal ik altijd extra trek hebben in 'Chocolate Cake'. Heerlijk!

Muziek die je op je veertiende consumeert, blijft je het langst bij. Dat was de conclusie van een van de lollige onderzoekjes die om de paar jaar worden gehouden. Ik ben gek op muziekonderzoekjes, al is de uitkomst vaak een open deur. Zoals dus dat je de muziek uit je jeugd het liefst de rest van je leven hoort. Zelfs al vond je het toen helemaal ruk, nu

kun je erom gniffelen. Al die foute party's en foute uren zijn daarom nu zo'n succes.

Dus ik zoeken: wat stond er nummer 1 toen ik veertien werd? Tja. 2 Unlimited met 'Twilight Zone'. Kenmerkend voor die tijd, dat zeker. Hetzelfde jaar dat The Red Hot Chili Peppers een nummer 1-hit scoorden met 'Under The Bridge'. Ik draaide dat jaar zélf plaatjes op mijn eigen klas-senfeest en daar kreeg ik mijn eerste filtersigaret aangeboden, die ik zenuwachtig en hoestend oprookte. Mijn eerste zoen was ook diezelfde lente met 'It's A Fine Day' van Opus III als soundtrack. Een heel spannende tijd! Voor een beroeps-liefhebber als ik is het uiteraard niet gek dat liedjes worden gekoppeld aan herinneringen. Maar dat heb jij als lezer vast ook. Wedden? Zoek het maar eens op, de Top 40 van de week waarin je veertien jaar oud werd. Stap maar in dat sentimentele bad. Be-leef het gewoon nog maar eens, hoe goed of hoe slecht de muziek toen soms waarschijn-lijk ook was.

De eerste plaat die je als radio-dj ooit op de radio draaide zal je ook nooit vergeten. Die draag je voor de rest van je leven met je mee. Doorgaans zijn het liedjes waar je lang over hebt nagedacht. Iets wat de lading van dat moment een beetje dekt. Soms ook totaal niet, juist omdat het zo'n beladen ding is. Ik ken een collega die ooit zijn landelijke radio-carrière expres begon met 'Bicycle Race' van Queen. 'Daar kon niemand een dubbele betekenis in ontdekken,' was zijn argument, afgezien dan van dat het 'spaak' kon lopen of dat je nog jaren met diegene 'opgezadeld' zat.

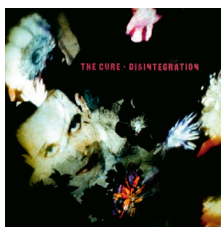
Mijn eerste plaat op de landelijke radio was Aerosmith met 'Love in an Elevator'. Mijn radiocarrière zat vanaf dat moment dan ook meteen in de lift. Maar het allereerste nummer

ooit was op de lokale radio in de Bilt. Op 28 november 1992 om twee uur in de middag startte ik met zwetende handjes ‘Radar Love’ van Golden Earring in. De beste band die Nederland ooit heeft gehad, vond ik altijd, en nog steeds. Begin 2021 kwam het vreselijke bericht naar buiten dat zanger, gitarist en medeoprichter George Kooymans de vreselijke ziekte ALS onder de leden had. Het betekende meteen het einde van The Earring. Ik weet een beetje wat die diagnose betekent. Het is je doodvonnis. Langzaam maar zeker vallen al je spieren uit. Je zit als het ware gevangen. Een mensont-

erende lijdensweg. Mijn moeder had die ziekte ook en stierf hieraan in 2005. Toen ik het hoorde van George was ik er kapot van. Hij overleed in juli 2025. Wat een staat van dienst, wat een pallet aan hits en wat een groot talent is ons komen te ontvallen. Wat een gemis!

Toen ik net begon bij de radio moest ik putten uit mijn eigen collectie. Er was nog geen internet. Ik had nog geen groot fonothekarchief tot mijn beschikking. Nee, alles kwam uit mijn eigen kast. Dus als een plaat uit de hitparade was verdwenen, kon je er simpelweg niet meer aan komen. Tenzij je het hele album kocht. En albums waren verrekte duur, dus ik kon er slechts een aantal per jaar aanschaffen. Na mijn verjaardag, met sinterklaas en met de kerst. Dan vroeg ik om

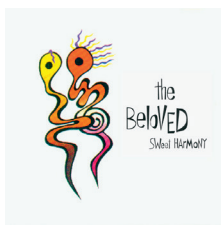
de albums. Zo wilde ik dolgraag The Cure met ‘Lullaby’ in mijn uitzending draaien. Het album waar dat nummer op stond, *Disintegration*, lag helaas nog niet in de ‘Nice Price’-bak en kostte me destijds de volle mep. Dus was het mijn kerstcadeau in 1993.

Zo pakte ik dat aan.

Voor mijn zusje lag onder diezelfde kerstboom *Happy Nation* van Ace of Base, dat vanwege al die hits al snel ook in mijn cd-kast lag. Sprokkelen moest je. Als je het niet in je bezit had, kon je het niet draaien. Het was destijds dan ook de kunst om zo goed als maar kon in te kopen. Verzamel-cd's waar zo veel mogelijk op stond waren van essentieel belang. En nu zul je je wellicht afvragen of ik dat album van The Cure veel heb gedraaid destijds? Heel eerlijk? Neuh. Op 'Lul-laby' en 'Love Song' na. En daar ging het me om!

Heel soms verlang ik er nog weleens naar terug, naar de tijd dat je uit school kwam. De brommer in de schuur parkeerde, je schooltas – die veel te zwaar was – in de hoek gooide, een anderhalveliterfles Coca-Cola uit de koelkast greep en MTV aanzette. En dat terwijl je eigenlijk een berg huiswerk moest maken. Urenlang kijken naar videoclips. Alle clips uit die tijd kwamen keihard binnen. Ik zag Radiohead met 'Creep', 'Spoonman' en 'Black Hole Sun' van Soundgarden, 'Too Young Too Die' van Jamiroquai, en zo ging het maar door. Ik moest ze allemaal hebben. Op cd-single. Dus bestellen, want ze waren nog niet in Nederland uit. En zo kom ik uit bij een indrukwekkend goeie videoclip bij een al even zo fraai nummer: The Beloved met 'Sweet Harmony'.

Het was voorjaar 1993. Als het effe kon spijbelde ik. Met een broodtrommel en een pakkie Javaanse Jongens op de fiets het bos in. Genieten van het mooie weer. Eenmaal thuis zag ik de video en was verkocht. In de clip zag je de zanger naakt, omringd door een stel prachtige naakte vrouwen. Maar je zag niks. Nakkes, nada! Knap, vond ik. Hoe kon die man zijn 'enthousiasme' nou verborgen houden? Los van de clip is dat liedje altijd in mijn

leven gebleven. Het staat werkelijk in elke map. Er is altijd plek en tijd voor 'Sweet Harmony'!

Een jaar later. Het was 1994. Ik had zojuist mijn zestiende verjaardag gevierd. Ik kreeg eindelijk mijn brommer, een Honda Novio. Die je moest aanduwen, totdat hij aan het einde van de straat eindelijk begon te pruttelen. Benzinekraantje open en shoken! Dat jaar, met al zijn details, staat me nog levendig bij. Die lente kwam er een plaat uit van een band die mijn aandacht in 1990 al had getrokken met het nummer 'Loaded'. De band heette Primal Scream. Ze kwamen uit Schotland en de zanger Bobby Gillespie was aanvankelijk drummer geweest bij de band The Jesus and Mary Chain. Ze waren lastig te plaatsen. Was het nou dance? Rock? Garage? Of de eerste vorm van indiepop? Het maakte mij niet zoveel uit, het was namelijk fantastisch. In 1994 kocht ik, nadat ik de plaat voor het eerst had gehoord bij Rob Stenders op de Veronica-zaterdag van het toenmalige Radio 3, de cd-single van hun bekendste nummer, 'Rocks'. Een ouderwetse radioknaller, zo mag ik dat nummer toch wel samenvatten. Het drumloopje was gesampled van Sly & The Family Stone's 'Dance to The Music', maar de rest was recht-toe rechtaan rock-n-roll. Totdat ik doorzapte naar track 2. Wat je in die tijd nogal eens deed, want een cd-single kostte je 15 gulden! Het tweede liedje heette 'Funky Jam' en deed zijn titel eer aan. De band had zich van rock-act ineens ge-

transformeerd tot funkband! Zelden had mijn geïnvesteerde 15 gulden zijn geld zo waargemaakt als bij de aanschaf van deze cd-single. Bij mijn lokale omroep moeten ze destijds gek zijn geworden toen deze plaat uitkwam, waarvoor alsnog mijn excuses.

Ik blijf nog even bij het jaar 1994.

Als mij gevraagd wordt naar welk jaar ik nog eens terug zou willen, noem ik altijd dát jaar. Mijn eerste brommertje, plaatjes draaien bij de lokale radio, de mavo, waanzinnige lente, heerlijke zomer, onbezorgde tijd. De soundtrack voor mij dat jaar was het album *God Shuffled His Feet* van The Crash Test Dummies. Een Canadese band die in het mooie voorjaar van 1994 een wereldhit scoorde met de klassieker ‘Mmm Mmm Mmm Mmm’. Ik hield zo ongelooflijk van dat nummer! En nog steeds als ik het in de lente hoor, voel ik weer wat ik toen voelde. Het blijft een opmerkelijke titel. De band had het hele liedje al klaar, behalve het stuk dat zo kenmerkend voor de song is. Het ‘Mmm Mmm’-gedeelte moest nog worden voorzien van tekst. Nooit gebeurd dus, en maar goed ook, want het werd mede om die reden een klassieker.

Het liedje zelf gaat over een heleboel bizarre voorvallen. Het vertelt het verhaal van drie kinderen wier vreemde ervaringen voor henzelf normaal lijken. Een kind van wie het haar wit werd na een ongeluk. Het is gebaseerd op een waargebeurd verhaal van een man op een boot bij de Niagara Falls. Zijn boot kwam zo angstaanjagend dicht bij de rand van de watervallen dat hij dacht dat hij dood zou gaan. Dat gebeurde echter niet en hij kon terugkeren met zijn boot, maar zijn haar was helemaal wit geworden, puur van de angst. Het bizarre wil overigens ook dat zes jaar nadat dit zo’n dikke hit was geweest, zanger Brad Roberts bijna om het leven kwam bij een auto-ongeluk. Hij wist met een gebroken arm uit zijn auto te ontsnappen voordat die explodeerde. Dat is toch wel heel sterk als je band The Crash Test Dummies heet, vernoemd naar de poppen die worden gebruikt om de effecten van auto-ongelukken op mensen te testen. Ze toerden overi-

gens met Alanis Morissette, die dit wellicht ‘ironic’ zou hebben gevonden. Hoe dan ook, dat album moest ik hebben. En heel eerlijk? De eerste vijf liedjes zijn een geschenk van God. ‘Swimming in Your Ocean’ gaat over seks en is prachtig. ‘Afternoons & Coffeespoons’ is heerlijk uptempo en tekstueel lolliq. Maar rond track zes raakte ik het een beetje kwijt. Een tekst als ‘How does a duck know what direction south is?’

– goeie vraag, dat wel – is wel een beetje absurd. Zanger Brad Roberts probeerde jarenlang tevergeefs met een opvolger van zijn wereldhit ‘Mmm’ te komen. Dat is helaas nooit gelukt. Maar de eerste vijf nummers op dit album zijn absoluut Mmmeesterlijk.

Ik was ooit te gast bij vriendje Michiel Veenstra op KINK om een paar uur mijn favoriete ‘Alternative 90’s’ te laten horen. Toen hij me vroeg begon er in mijn hoofd als in een ware flipperkast van alles te ontstaan. Hele lijsten met takkeherrie uit die periode schoten voorbij. Ik stuurde hem twintig liedjes en de dag erop nog eens tien. De nineties... Wat een tijd! De tijd dat je de wereld nog moest ontdekken. Eerste brommer, eerste zoen, eindexamen, voor het eerst op jezelf wonen, eerste keer dronken worden. Het was zo’n beetje de laatste periode dat er echt nieuwe muziekstromingen werden gelanceerd: house, grunge, hardcore, noem maar op. In de zero’s kwamen er nauwelijks nieuwe bij. Elke plaat is een tijds capsule die je als je erin stapt terugbrengt naar het gevoel dat je er toen bij had. Ik zette thuis Oasis weer eens op met ‘Champagne Supernova’, van hun legendarische album (*What’s The Story*) *Morning Glory*. Een paar jaar geleden kocht ik die op vinyl in de winkel die op de voorkant van de hoes staat. De coverfoto is gemaakt in Berwick Street in Lon-

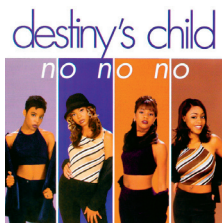
den. Hoe symbolisch kun je het krijgen? ‘Where were you while we were getting high?’ zingt Noel Gallagher. Vreemde songtekst, waanzinnige song. Ik had hem al een hele tijd niet meer gehoord, en wat kan zo’n stiekeme classic dan weer ineens keihard binnenkomen. En dan te bedenken dat ik het nummer vroeger veel te lang vond, terwijl het me nu niet lang genoeg kan duren.

In 1997 stond ik voor een serieuze keuze in mijn leven: ga ik HBO economie studeren in Amersfoort of pak ik mijn kans en neem ik de mij aangeboden baan aan bij New Dance Radio in Amsterdam?

Mijn gevoel zei me dat ik dat laatste moest doen en dat het ‘nu of nooit’ was. Mijn vader was zowaar geen obstakel bij deze beslissing. Ik moest mijn gevoel volgen, vond ook hij. Dus in september ’97 deed ik daar dagelijks van drie tot zes uur de middagshow. We draaiden de nieuwste dance en r&b. Soms kwamen er dj’s of artiesten langs. Zo ook de splinternieuwe damesgroep Destiny’s Child. Ze hadden net een eerste hitje met ‘No No No’ en dat draaiden we plat. Ze kwamen langs in de studio in Osdorp en waren erg gezellig. De wereld lag aan hun voeten, met volop kansen om het te maken. Eén dame in het gezelschap viel mij het meest op. Qua looks en stem was ze nét effe anders dan de rest. Ze had

sexappeal, in combinatie met de perfecte stem. Die dame was uiteraard Beyoncé. Zonder ook maar iets van haar te weten

grapten we na afloop van ons luchtige gesprek al dat zij waarschijnlijk de eerste van deze band zou zijn die solo zou gaan. Maar ja, wisten wij veel? Dit was Beyoncé! Niemand kende haar nog. Ze was net begonnen, net als ik. We hadden wat gemeen.